

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 325/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia zásady špeciality upravenej v čl. 14 ods. 1 písm. a) a b) Európskeho dohovoru o vydávaní uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie zásady špeciality upravenej v čl. 14 ods. 1 písm. a) a b) Európskeho dohovoru o vydávaní (ďalej len „dohovor o vydávaní“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 5 T 7/2009-104 z 2. augusta 2011 vyslovil, že sťažovateľ sa „v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 25. 02. 2009 č. k. 5 T 7/2009 neosvedčil a uložený trest odňatia slobody v trvaní 2... rokov“ vykoná.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tos 90/2011 vyhodnotil ako nedôvodnú, preto ju uznesením z 28. novembra 2011 zamietol.

Vzhľadom na tieto závery konajúcich všeobecných súdov podal sťažovateľ proti označeným rozhodnutiam dovolanie, ktoré však najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014 odmietol.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu (ale aj rozhodnutiami súdov nižších stupňov) boli porušené ním označené články ústavy, dohovoru a dohovoru o vydávaní, čo odôvodňuje tým, že k rozhodnutiu o vykonaní podmiennečne mu uloženého trestu odňatia slobody z dôvodu (rozsudkom sp. zn. 5 T 7/2009 z 25. februára 2009), že sa v skúšobnej dobe neosvedčil, došlo v rozpore so zásadou špeciality upravenej v čl. 14 ods. 1 a) a b) dohovoru o vydávaní. Sťažovateľ totiž v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vykonával v inej trestnej veci uložený trest v trvaní jedného roka, do výkonu ktorého bol vydaný z Českej republiky a z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený 30. júna 2011, „pričom podmienka v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 7/2009 mi bola premenená dňa 02. 08. 2011, t. j. 33 dní po prepustení bez dodatočného súhlasu ČR a teda v rozpore s čl. 14 ods. 1 a), b) Európskeho dohovoru o vydávaní“, podľa ktorého proti osobe, ktorá bola vydaná, nebude vedené trestné stíhanie, nebude odsúdená ani pozbavená slobody z dôvodu výkonu trestu alebo ochranného opatrenia pre akýkoľvek

iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním než pre ten, pre ktorý bola vydaná, ani zo žiadneho iného dôvodu nebude obmedzená jej osobná sloboda s výnimkou nasledujúcich prípadov:

(a) pokiaľ strana, ktorá ju odovzdala, súhlasí...;

(b) pokiaľ táto osoba mala možnosť opustiť územie zmluvnej strany, do ktorej bola odovzdaná, a neurobila tak do 45 dní od prepustenia alebo sa na toto územie po jeho opustení vrátila.

Sťažovateľ sa domnieva, že v tejto jeho veci bolo porušené aj ustanovenie § 32 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ak má byť osoba, ktorá bola vydaná do Slovenskej republiky z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu s uplatnením zásady špeciality stíhaná pre trestný čin spáchaný pred vydaním, ktorý nebol predmetom pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu, alebo má táto osoba vykonať trest odňatia slobody, ktorý jej bol uložený súdom Slovenskej republiky pred jej vydaním, nebol predmetom pôvodného zatýkacieho rozkazu a nenastala žiadna z podmienok uvedených v § 31 ods. 2, súd požiada vykonávajúci justičný orgán o dodatočný súhlas s trestným stíhaním alebo výkonom trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„1. Základné právo [redacted] podľa čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 a), b) Európskeho dohovoru o vydávaní uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 05. 2014, sp. zn. 1 Tdo 30/2014 zrušuje a vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný [redacted] uhradiť sumu vo výške 3 000 € z titulu finančného zadostučinenia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale v zmysle ustanovenia čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľa. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na

návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci rozhodoval o porušení sťažovateľom označených článkov ústavy, dohovoru a dohovoru o vydávaní [čl. 7 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 písm. a) a b) dohovoru o vydávaní] a iba v súvislosti s tým rozhodnutím (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014), ktorým sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich práv uvedených v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení označených článkov v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi (uznesenie okresného súdu č. k. 5 T 7/2009-104 z 2. augusta 2011 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Tos 90/2011 z 28. novembra 2011), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Za predmet sťažnosti preto ústavný súd považoval namietané porušenie čl. 7 ústavy, porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie zásady špeciality upravenej v čl. 14 ods. 1 písm. a) a b) dohovoru o vydávaní uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že o vykonaní jemu podmienene odloženého trestu odňatia slobody (resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe) bolo rozhodnuté v rozpore s platnou právnou úpravou, keďže k takémuto pozbaveniu osobnej slobody sťažovateľa nebol daný súhlas krajiny (Českej republiky), z ktorej bol vydaný do výkonu trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, a teda v tomto postupe všeobecných súdov sťažovateľ vidí porušenie zásady špeciality.

Sťažovateľ v petite sťažnosti (návrhu na rozhodnutie) síce nešpecifikoval, ktoré konkrétne ustanovenie uvedené v čl. 7 ústavy považoval za porušené, avšak v texte odôvodnenia sťažnosti poukázal na čl. 7 ods. 2 ústavy, ktorý aj citoval, preto toto ustanovenie ústavy považoval ústavný súd za také, ktorého porušenie sťažovateľ namieta.

Podľa čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej

zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 14 ods. 1 dohovoru o vydávaní proti osobe, ktorá bola vydaná, nebude vedené trestné stíhanie, nebude odsúdená ani pozbavená slobody z dôvodu výkonu trestu alebo ochranného opatrenia pre akýkoľvek iný trestný čin spáchaný pred jej odovzdaním než pre ten, pre ktorý bola vydaná, ani zo žiadneho iného dôvodu nebude obmedzená jej osobná sloboda s výnimkou nasledujúcich prípadov:

(a) pokiaľ strana, ktorá ju odovzdala, súhlasí. Žiadosť o súhlas bude podaná spolu s dokladmi uvedenými v článku 12 a protokolom obsahujúcim výpoveď vydanej osoby k danému trestnému činu. Súhlas bude daný, pokiaľ trestný čin, pre ktorý sa žiada o vydanie, podlieha vydaniu v súlade s ustanoveniami tohto dohovoru;

(b) pokiaľ táto osoba mala možnosť opustiť územie zmluvnej strany, do ktorej bola odovzdaná, a neurobila tak do 45 dní od prepustenia alebo sa na toto územie po jeho opustení vrátila.

Sťažovateľ namieta porušenie citovaných článkov ústavy, dohovoru a dohovoru o vydávaní rozhodnutím najvyššieho súdu vydaným v dovolacom konaní, t. j. v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku— dovolaní, ktoré však bolo dovolacím súdom odmietnuté z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou – sťažovateľom.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 1 Tdo 30/2014 z 28. mája 2014, ktoré si ústavný súd pre potreby tohto konania vyžiadal, okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou a zistil, že dovolanie je prípustné, bolo podané v zákonnej lehote, avšak neobsahuje niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por. a bolo podané neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na to, že dovolanie podala neoprávnená osoba, dovolací súd považoval za nadbytočné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd podania v zmysle ustanovení § 374 ods. 2 Tr. por. a § 379 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

Podľa § 368 ods. 2 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,*
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,*
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,*
- d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,*
- e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,*
- f) uznesenie o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,*
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,*
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.*

Podľa § 371 ods. 2 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, o výkone zvyšku trestu po

podmienečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Dovolanie je prípustné nielen proti rozhodnutiam explicitne vymenovaným v ustanovení § 368 ods. 2 Tr. por., ale aj proti rozhodnutiam, ktorými boli porušené ustanovenia Trestného zákona alebo Trestného poriadku vo veciach uvedených v ustanovení § 371 ods. 2 Tr. por. Avšak ako vyplýva z predmetného ustanovenia, v takýchto prípadoch môže dovolanie podať len minister spravodlivosti.

V danej trestnej veci okresný súd uznesením zo dňa 2. augusta 2011 rozhodol o neosvedčení sa odsúdeného [REDAKOVANÉ] v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia. Nakoľko ide o rozhodnutie o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienečne odložený, dovolanie nemohol podať obvinený, ale len minister spravodlivosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci podľa § 382 písm. b/ Tr. por. odmietol, keďže bolo podané neoprávnenou osobou.“

Z uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu jednoznačne vyplývajú dôvody odmietnutia sťažovateľovho dovolania. Skutkové a právne závery dovolacieho súdu sa pritom opierajú o konkrétne a v rozhodnutí citované ustanovenia procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo [zákonom č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)]. Podľa názoru ústavného súdu argumentácia najvyššieho súdu je absolútne dostatočná a v žiadnom prípade ju nemožno považovať za ústavne nekonformnú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol.

Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nepovažoval sťažovateľa za osobu oprávnenú podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Príslušné procesné normy (Trestného poriadku), ktorými sa v tomto konaní spravoval, pritom vyložil a aplikoval v súlade s ich znením, zmyslom a účelom.

Ústavný súd teda považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za preskúmateľné, riadne odôvodnené, bez akýchkoľvek náznakov arbitrárnosti. Najvyšší súd sa ústavne súladným spôsobom vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie podstatnými otázkami. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné, preto ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa je potrebné považovať za neopodstatnené.

Prípadný nesúhlas sťažovateľa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na záver všeobecného súdu (odmietnutie dovolania ako podaného neoprávnenou osobou), ktorý ústavný súd považuje za ústavne konformný, možno konštatovať, že najvyšší súd v konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého rozhodnutia, sa nezaoberal a ani nemohol zaoberať trestnou vecou sťažovateľa v takom rozsahu a takým spôsobom, aby sa vôbec mohol eventuálne dotknúť jeho práv vyplývajúcich mu z citovaného čl. 14 ods. 1 písm. a) a b) dohovoru o vydávaní. Sťažovateľom tvrdený opak je zjavne neopodstatnený.

Navyše je potrebné zvýrazniť, že výsledkom konania najvyššieho súdu bolo odmietnutie dovolania z dôvodu jeho podania sťažovateľom ako neoprávnenou osobou. Túto skutočnosť však sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu nenamietal, t. j. neoponuje záveru všeobecného súdu, že nie je na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku oprávnený. Inak povedané, sťažovateľ verdikt najvyššieho súdu z hľadiska domáhania sa prípadnej ústavnoprávnej ochrany svojich základných práv alebo slobôd relevantne neatakoval. Z obsahu sťažnosti vôbec nevyplýva sťažovateľov nesúhlas s konštatovaním dovolacieho súdu, že nie je osobou oprávnenou podať takéto dovolanie.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd si osvojil názor (v súlade s judikatúrou

Európskeho súdu pre ľudské práva), podľa ktorého pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Článok 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na vykonávacie konania a na mnohé rozhodnutia v ňom urobené (napr. podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď.) (Repík, B.: Ľudské práva v súdnom konaní, Bratislava : MANZ, 1999. s. 62– 63).

Z tohto vyplýva, že v danom prípade nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho absentuje vecná súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Navyše je potrebné poukázať, že konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj dovolanie, priamo nesúvisí s konaním a rozhodnutím o oprávnenosti trestného obvinenia adresáta tohto práva, tak ako to vyžaduje ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 7 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že už zo znenia tohto ustanovenia vyplýva nemožnosť akéhokoľvek jeho porušenia napadnutým uznesením najvyššieho súdu v tom zmysle, ako to má na mysli sťažovateľ.

Článok 7 ods. 2 ústavy neobsahuje garanciu konkrétneho základného práva a slobody, ale upravuje vzťah Slovenskej republiky k Európskemu spoločenstvu, Európskej únii a k právu Európskej únie, ako aj vzťah vnútroštátneho právneho poriadku k medzinárodnému právu. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže ústavný súd nezistil žiadne porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označeného ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd nemohol rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa inak, iba ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v návrhu na rozhodnutie (zrušiť napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie), rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy), ku ktorému v tomto prípade nedošlo. Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti ústavný súd nepristúpil ani k odstraňovaniu nedostatku sťažnosti sťažovateľa spočívajúcej v absencii jeho právneho zastúpenia advokátom v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015